

De gelukkige man spoedde zich naar den kolenkelder terug, begon zijn geld te tellen en bevond, dat het juist tien keer zoo-veel was als hetgeen hij weggeschonken had, geen zechin meer of minder.

Opgetogen van blijdschap, betaalde hij den handschi zijn schuld, pakte het overige van zijn goud goed in en begaf zich met een dankbaar hart andermaal naar de moskee.

Een groote schare luisterde ook thans naar den hodscha, die juist weer sprak over het schoone der liefdadigheid.

»Wat gij den armen geeft,» zei hij met verheffing van stem, »zal Allah u tienvoudig vergelden.»

»Dat is niet meer dan de zuivere waarheid!» riep onze Turk

onafscheidelijk aan elkander verbonden blijven, wat ten slotte ook het lot moge zijn van het Gibraltair van het Oosten.

De kwestie van generaal Stoessel's afkomst heeft veel pennen in beweging gebracht. Men had, afgaande op zijn Duitsch klinkenden naam, hem allerlei nationaliteiten toegeschreven. Thans heeft een tante van hem verzekerd, dat Anatoli Michaelowitsj Stoessel van zuiver Russisch bloed is. Zijn vader was ook officier en diende bij de uhlanen van de lijfwacht; zijn grootvader, generaal Iwan Stoessel, heeft deelgenomen aan de oorlogen tegen Napoleon I en was bevelhebber van Tsarskoje Selo. De Stoessel's zijn dus een oud Russisch soldatengeslacht, waarvan de heldhaftige verdediger van Port Arthur — de evenknie van Todleben, die op geniale wijze de verdediging van Sebastopol leidde — de grootste is. Van gewoon soldaat tot generaal opgeklommen, nam Stoessel als kapitein deel aan den Russisch-Turkschen oorlog, had gedurende den Bokseers-opstand het commando over een regiment Siberische scherpschutters, was de eerste, die Tientsin binnentrok en onderscheidde zich bij de bestorming van Peking dermate, dat hij tot generaal-majoor bevorderd werd. Na deze expeditie werd hij naar Port Arthur gezonden, waarvan hij bij het uitbreken van den oorlog tot commandant werd benoemd. Met belangstelling zullen de lezers de beeltenis van den wakkeren soldaat beschouwen, van wien, naar hij zelf verklaard heeft, Port Arthur het graf zal zijn.

Het beleg duurt intusschen voort, waarvan aanval en verdediging beide met steeds stijgende verbittering en verwoedheid worden gevoerd. Een aangrijpende episode geeft de afbeelding in dit nummer te zien: de bestorming van het fort Pa-li-tsjang door de Japanners. Op elkanders schouders klimmend klauteren zij naar boven, maar vinden aan den rand der borstwering de Russen, die hen met sabelhouwen en geweercolfslagen begroeten. Een verwoed gevecht van man tegen man ontspint zich hier, terwijl de helling der rots met dooden en gewonden is bezaaid...

MARGARETHA, KONINGIN-MOEDER VAN ITALIË, ONTVANGT HAAR EERSTE MANNELIJK KLEINKIND, DEN PASGEBOREN KROONPRINS. — Wat fijne staatsie en wat vorstelijke weelde, maar vooral toch wat echt-menschelijke vreugde en wat hartelijke geluksstemming spreekt er uit dit Hof-afereel!

Grootmoeder straalt van blijdschap en bewondering: wat is haar tweed: Humbert een lief wezentje en wat ligt het popje er beelderig in al dat mooie en kostbare wit.

Een-en-al natuur en waarheid zijn ook de beide zusjes: het grootste met haar koolzwarte kopje en ernstig-kijkend snuitje kan het nog niet vinden met al die herrie om kleinen broer, 't is nog zoo'n onbeholpen menschje, het doet zoo vreemd en je weet niet wat daarvan groeien moet, een »broer» had ze zich heel anders gedacht: een zwarten krullebol, op z'n minst zoo flink als zij en waar je al gauw mee spelen kon en die dan een kort broekje aan had. Kleine zus, nummer twee, is heelemaal uit d'r humeur, zij voelt zich nu, wat zij niet weet dat groote menschen van jongetjes noemen »Benjamin af». Ze nemen in den laatsten tijd veel te weinig notitie van haar, maar wacht maar, ze zal dien stouten broer wel eens krijgen.

Papa alleen is niet alleen en uitsluitend als vader in de wolken. Er is iets in zijn familiaar-triompfantelijken blik van: Ziezoo, daar heb je mijn troonopvolger!

KONING PETER VAN SERVIË, GEKROOND TE PAARD. — Ook dit tooneel is koninklijk van aanzien, maar voor ons, die niet zoo gauw als koning Peter kunnen vergeten, hoe versch nog het bloed kleeft aan Servië's kroon, al kwam zij fonkelnieuw uit de Parijsche ateliers, — voor ons is dit vorstelijk vertoon nog altijd min of meer ergerlijk. Zóó moest Peter in het zadel zitten, berichten de bladen, de kroon was te zwaar, hij kon zich niet bewegen om zelf den toom te houden.

De kroon was zoo zwaar! Misschien heeft het ornament, ook nadat het afgelegd was, den nieuw-gekroonde nog wel een oogenblik gedrukt, als hem de wroegende gedachte kwam kwellen: vandaag heb ik koningsmoordenaars op bijzondere wijze onderscheiden en de meeste mogendheden lieten na zich te doen vertegenwoordigen door een bijzonder gezantschap bij mijn kroning...

Maar naar het uiterlijk, dat geeft iedere bekijker van onze fraaie plaat grif toe, heeft Servië er slag van een kroningsfeest te vieren, en houdt zich Peter — schoon wel een beetje oubollig van uitzicht — nog zoo kwaad niet.

KRONING VAN KONING PETER I VAN SERVIË.

Na de plechtigheid in de kathedraal, rijdt de gekroonde, omhangen met den koninklijken mantel van purper en hermelijn, waarover de keten van de Lazarus-orde, de scepter in de hand, op een prachtig wit ros, door twee herauten bij den teugel geleid, naar het paleis. Vier lakeien dragen de mantelslippen.

opgewonden uit. »Ik weet dat uit eigen ondervinding. Allah geeft alles tienvoudig terug, maar er is iets in zijn manier van handelen wat menigeen uwer niet zou aanstaan. Zes maanden moet men op een bank in een koffiehuis slapen, een jaar in een mand in de open lucht en twee jaar in een kolenhok. Als gij dát wenscht te doen — alles goed en wel, maar ik voor mij, heb er genoeg van en zal voortaan geen geld meer aan de armen geven.»

(Naar het Engelsch.)

BIJ DE PLATEN.

GENERAAL STOESSEL EN PORT ARTHUR. — Deze beide namen zullen

Stoom-, Boek- en Steendrukkerij van LUTKIE & CRANENBURG,
te 's-Hertogenbosch.

ETIENNE CLAVIER.

Deze Fransche letterkundige onzer eeuw heeft onderscheidene werken nagelaten, die van zijn groote geleerdheid getuigen. Geen geschrift kan echter zijn nagedachtenis zóó vereeuwigen, als de stipte rechtvaardigheid, welke hij aan den dag legde bij gelegenheid dat hij over het lot van een mensch moest beslissen, en tusschen de rust of de wroeging van zijn geweten en de hooge gunsten of den haat van een machtig en willekeurig vorst te kiezen had. En nochtans bezat Clavier, van natuur zachtaardig en beschroomd, niets van datgene, wat in hem die mannelijke en deugdzaam vrijmoedigheid deed verwachten, waardoor hij zich in gevaren wist te onderscheiden.

Napoleon Bonaparte had zich de hoogste macht toegeëigend. Vele samenzweringen waren er tegen hem gesmeed en achtereen volgens ontdekt geworden; onder andere die van Pichegru en van George Cadoudal.

De eerste consul had steeds in generaal Moreau een gevaarlijken mededinger gezien, wijl deze bekwame krijgsman niet alleen de achting des volks, maar ook die van het leger genoot. Hij wilde daarom van de laatste samenzwering voor zich zelve gebruik maken, om zich van een man te ontdoen, wiens invloed en karakter hem vrees inboezemde.

Men beschuldigde hem derhalve van medeplichtigheid aan een aanslag, welke het herstel van het koningschap ten doel had; een beschuldiging, van allen grond ontbloot en strijdig met de gevoelens, die Moreau aan den dag had gelegd.

Hoe het ook zij, men had het grootste belang bij zijn schuldigverklaring en alle middelen werden in het werk gesteld om hem in het verderf te storten. En ongelukkig waren niet alle rechters zoo onomkoopbaar als Clavier. Voor het Hof van het departement der Seine gedaagd, werd Moreau met nog andere, hem onbekende personen, in rechten vervolgd. Hij werd schuldig verklaard en, volgens de meening van het Hof overtuigd van samenzwering tegen 't hoofd van den staat, tot twee jaren gevangenisstraf en tot verbanning veroordeeld.

Deze veroordeeling werd eenigen tijd uitgesteld.

Bonaparte had intusschen den geslachtsvoornaam Napoleon aangenomen en zich zelve met de keizerlijke waardigheid bekleed. Zoo lang nu het vonnis niet uitgesproken was, deed hij de gevoelens der leden van het gerechtshof uitvorschen door zijn meest vertrouwde handlangers, die van hun kant geen moeite spaarden, om de rechters te verblinden of vrees aan te jagen, aangezien zij wisten, hoeveel belang hun meester stelde in het welgelukken zijner misdadige pogingen.

Onder deze rechters bevond zich ook de hoogleeraar Etienne Clavier, die als lid der jury in dit geding zitting had. Evenals aan zijne ambtgenooten, werden ook hem hooge gunsten en belangrijke posten voorgespiegeld, indien hij zijn stem tot de veroordeeling van Moreau wilde geven. Maar verontwaardigd, dat men hem een dergelijk voorstel durfde doen, hetwelk hij als een beleediging voor zijn karakter beschouwde, antwoordde Clavier niets en keerde den man, die in last had hem om te koopen, den rug toe. Het was duidelijk, dat Clavier, doordrongen van de heilige verplichting, die als rechter op hem rustte, alleen volgens zijn geweten wilde oordeelen, en zijn stem niet voor de luimen eener partijde macht veil wilde hebben, door een man te vonnissen, die naar zijn overtuiging onschuldig was.

De handlanger des nieuwen keizers sloeg nu een anderen weg in en dacht misschien beter te zullen slagen, wanneer hij bedreigingen gebruikte.

„Bedenk u, mijnheer Clavier,” zei hij op gewichtigen toon, „bedenk u wel, want weet, dat het behoud van uw hooggeschat leeraarsambt alleen afhangt van het besluit, dat gij zult nemen.”

„Het zij zoo,” antwoordde deze, „maar de vrees hiervoor zal mij toch niet tegen mijn geweten doen handelen...”

„Gij hebt ongelijk,” hernam de gediensstige veinzaard des dwingelands. „Rekent gij dan volstrekt niet op met goedertierenheid des keizers? Het is niets anders dan om den vrede en de orde in het land te bevestigen, dat hij gaarne zag, dat men den generaal Moreau veroordeelde; want, wees verzekerd, dat, wanneer gij hem ook al veroordeelt, de vorst toch niet zal nalaten hem kwijtschelding te geven.”

„En wie zal die aan ons geven?...” was het eenige antwoord des waardigen rechters.

Verpletterend antwoord! Verhevene woorden van deugd! Zeer zeker was dit de stem van een zuiver en eerlijk geweten.

Tengevolge dezer edele tegenkating werd de bedreiging ten uitvoer gebracht. Clavier verloor zijn ambt.

Maar ruimschoots werd hem dit vergoed door de achting en de bewondering, die alle braven hem toedroegen, en die zijne verheven woorden tot in het verste nageslacht weerklinken zullen doen vinden. Zonder twijfel was het hem zeer gemakkelijk geweest zijn rechterlijke stem te verkoopen; zijn schande was onopgemerkt met zoo vele andere van dien aard voorbijgegaan; ja, het publiek, dat zoo gemakkelijk bedrogen wordt, was er nauwelijks mee bekend geworden.

Maar deze geheime misdaad had de edele ziel van Clavier niet stilzwijgend kunnen verdragen. Hij eerbiedigde de macht van het geweten, van die onbepaalde heilige macht, die boven alle andere verheven is.

Eere zij derhalve Clavier hiervoor toegebracht! Eere aan allen, die hem weten te evenaren en hun plicht getrouw blijven.

MAGDA.

TURKSCH HUMOR.

DOOR NURBO.

In een klein dorp van Turkije leefde langen tijd geleden een man die, hoewel eigenaar van een aanzienlijk stuk land, toch niet in staat was daarvan genoeg profijt te trekken om van te kunnen leven. Hij begon dan ook in te zien, dat hij, buiten het boerenbedrijf, nog iets anders zou moeten beginnen, maar daar hiervoor in het dorpje weinig of geen kans bestond, verkocht hij zijn land en huisje en vertrok naar een groote stad.

Evenals elke vreemdeling, ging hij naar een herberg, huurde van den handschi of waard een kamer en maakte het zich zoo gemakkelijk mogelijk.

Elken ochtend begaf hij zich naar het handelscentrum der stad en overwoog dan welke zaak hij beginnen zou, maar ook elken avond wandelde hij, evenals hij gekomen was, naar zijn herberg terug en besprak bij de dampende mokka met zijn nieuwe kennissen de plannen, welke hij dien dag ontworpen had. Zijn vrienden gaven hem de meest uitgebreide inlichtingen en waren onuitputtelijk in hun raadgevingen, maar hij kon niets vinden wat hem recht aanstond.

De eene zaak was hem te druk, voor de andere had hij geen geld genoeg en geen van alle scheen hem volkomen veilig toe.

Op een dag, toen hij weer zijn gewone wandeling door de straten der stad deed, gebeurde het, dat hij voorbij een moskee kwam, waar hij een groote menigte zag, die aandachtig een predikatie van den hodscha aanhoorde.

„Zijn redevoering moet inderdaad schitterend zijn, dat er zóóveel menschen vandaag naar hem luisteren,” dacht hij en ging ook naar binnen.

De hodscha toonde juist zijn toehoorders aan hoe schoon en edel het was te geven en hoe Allah tienvoudig teruggaf iederen zechin, den arme gegeven.

Toen onze Turk dit hoorde, dacht hij zoo bij zichzelf, dat wel iets goeds en veilig voor hem was. „Allah is een man, die altijd in staat is zijn verplichtingen na te komen,” meende hij, „en buitendien levert geen enkele andere geldbelegging mij duizend percent op.”

Na het sermoen stapte hij welgemoed den tempel uit en begon onmiddellijk zijn geld met milde hand aan de armen weg te schenken. Hij hield dit zoo twee dagen vol, zonder te onderbreken, hoewel de herbergier hem trachtte te bewegen aan zijn liefdadigheid paal en perk te stellen, maar hij was te zeer van het woord des hodscha's doordrongen, en ten laatste restte hem geen enkele zechin meer.

Den volgenden dag meldden zich nieuwe gasten aan bij den handschi en deze beduidde onzen armen Turk, dat hij zijn kamer thans voor hen moest afstaan.

„Maar waarheen moet ik dan gaan, als u mij verjaagt?”

Nu wenschte de handschi zich geenszins de wraak van Allah op den hals te halen door hardvochtig te zijn jegens een man, die al zijn bezittingen aan de armen had weggegeven; daarom zei hij:

„O, ik wil je wel een paar nachten op de bank in de koffiekamer laten slapen.”

De man was hiermee al heel erg in zijn schik en sliep iederen nacht op zijn bank, gedurende zes maanden.

Maar op een goeden morgen kwam de handschi bij hem en zei:

„Vriend, nu zijn al mijn kamers bezet en een koopman van Bagdad wenscht op je bank te slapen. Deze slaapgelegenheid is ook eigenlijk een beetje te smal voor je persoon, maar in den tuin staat een groote mand; de nachten zijn heet en je zult het daar veel frisscher hebben en ook gemakkelijker.”

„'t Is mogelijk, dat u gelijk hebt,” antwoordde de man. En van dien dag af sliep hij in de mand, gedurende meer dan een jaar.

Toen kocht de handschi een partij kippen en vertelde hem, dat hij nu voor deze diertjes de mand behoefde.

„Mij goed, maar waar zal ik dan slapen?” vroeg de opnieuw verjaagde.

„O, daarover heb ik al nagedacht. De kelder waar ik mijn steenkool berg, is heel ruim en naast het steenkolenhok is nog plaats genoeg voor je, tenminste, als je wilt.”

„Zeker, heel graag, eigenlijk heb ik nooit gaarne in de mand gelegen.”

Zoo sliep hij gedurende twee jaren in den kolenkelder en droeg al dien tijd zijn treurig lot met gelatenheid.

Eens op een morgen, toen hij met een van kolenpoeder zwartbestoven gelaat uit zijn griezelige legerstede was gekropen, ging hij naar den tuin om daar met uitgebreide armen zijn morgengebed in de richting van Mekka op te zenden. Hij bad Allah, dat hij hem toch spoedig uit zijn benarden toestand mocht verlossen en hem zijn duizend percent uitkeeren. Daarna zette hij zich neder op een steen en begon gedachteloos met zijn stokeen kuiltje in het zand te graven. Opeens zag hij iets, dat schitterde. Hij raapte het op en bevond, dat het een prachtige diamant was en toen hij haastig dieper groef, stootte hij op een antiek kistje, geheel met kostelijke juweelen gevuld. Hij nam het heele zaakje onder zijn arm en liep op een drafje naar een juwelier, die niet weinig verwonderd was dezen haveloozen man in het bezit te zien van zoo'n rijke collectie edelstenen doch, zooals het meer in Turkije gaat, vroeg niets, maar ontdeed hem tegen een groote som gelds van zijn kostbaren last.